

Arrest

**nr. 334 694 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 4 april 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, in België.

Op 1 februari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 9 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren op 1 januari 2001 in Sultanpour Awlia, district Surkhrod, provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar

samen met uw ouders en 5 zussen. U bent een soennitische moslim. U ging tot aan de 6e graad naar school. Verder hielp u af en toe uw moeder met het koken en met andere huiselijke taken.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte uw vader voor de overheid. Hij was 3 jaar tewerkgesteld bij de politie. Daarna ging hij bij het leger. Hij ontving er tevens de rang 'breidmal'. In die hoedanigheid werkte hij op verschillende luchthavens. Hij was er verantwoordelijk voor de veiligheid. Nadat de taliban de macht hadden overgenomen in augustus 2021 kwam uw vader van zijn werk naar huis. Hij besloot om al zijn documenten en spullen van zijn werk te verbranden. Later die avond besloot hij te vertrekken naar Iran. U heeft sindsdien niets meer vernomen over het lot van uw vader.

Ook u kende problemen met de taliban. Een dag na het vertrek van uw vader zijn de taliban naar uw huis gekomen en hebben ze uw moeder gevraagd waar uw vader is. Zij vertelde hen dat hij niet thuis is gekomen. De volgende dag kwamen de taliban terug en vroegen opnieuw naar uw vader. Uw moeder gaf hetzelfde antwoord. De taliban lieten uw moeder weten dat zij de wapens en de spullen van uw vaders werk aan hen moest geven. Ze vertelden haar dat er de dag nadien een vergadering was in de moskee en dat uw vaders aanwezigheid verwacht werd. Uw moeder vroeg aan u om in uw vaders plaats naar de moskee te gaan. Daar aangekomen, waren de taliban en de dorpsouderen aan het bespreken wat er zou moeten gebeuren met mensen die voor de vorige overheid gewerkt hebben. Er werd beslist dat ex-medewerkers naar de moskee moesten komen om zich bij de taliban aan te sluiten, zo niet zou men die persoon en zijn familie vermoorden. U bent die avond naar huis gegaan en hebt uw moeder ingelicht over de vergadering. Uw moeder heeft u en uw zussen vervolgens meegenomen naar het huis van haar broer, uw oom. U bent daar de hele nacht gebleven. Uw oom heeft toen beslist om u naar België te sturen. De dag nadien bent u naar Kaboel vertrokken.

Na uw vertrek omstreeks augustus 2021, bleven uw moeder en zussen in uw ouderlijk huis wonen. U reisde via Iran naar Turkije en kwam na een verblijf van een maand aan in Bulgarije waar uw vingerafdrukken werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 19 januari 2022. Na ongeveer een maand verliet u Bulgarije en trok u naar Servië. U kwam na een verblijf van 1 maand in Servië het grondgebied van de lidstaten binnen via Hongarije. U vervolgde uw weg naar Oostenrijk waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende op 21 maart 2022. Na een verblijf van 10 dagen verliet u Oostenrijk en trok u via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u omstreeks 3 april 2022 aankwam. U diende hier uw verzoek om internationale bescherming in op 4 april 2022 en verklaarde hierbij minderjarig te zijn.

Na uw vertrek zijn de taliban meermaals bij uw moeder langsgekomen. Ze vielen haar en uw zussen lastig. Ze vragen naar u en naar uw vader, waar jullie zijn. Ze hebben uw zussen geslagen. Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban de rekrutering als smoes zouden gebruiken en u zouden vermoorden als u zich bij hen zou aanmelden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, foto's van u en uw vader, foto's van u en uw gezinsleden, documenten over uw vaders werk (kopieën, ANA-badge, bankkaart, certificaat van 2010, foto van uw vader in uniform), een folder van het Rode Kruis inzake Tracing, een brief van het opvangcentrum inzake facturatie van psychologische begeleiding, en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde psychologische moeilijkheden te hebben door het vertrek van uw vader en regelmatig naar een psycholoog te gaan (CGVS p. 5). Gevraagd of u een attest kon voorleggen om deze problemen te staven, antwoorde u dat u geen verslag had van uw afspraken bij de psycholoog. U verklaarde nochtans maandelijks op gesprek te gaan (CGVS, p. 31). Uit de brief van het opvangcentrum dat u voorlegde tijdens het persoonlijk onderhoud kan niet afgeleid worden welke cognitieve problemen u zou hebben gezien het louter over facturatie gaat. Zelf verklaarde u moeite te hebben met slapen en dat u zich teveel zorgen maakte (CGVS, p. 10-11 en 31). Nergens blijkt echter dat deze mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat uw vader bij de vorige overheid tewerkgesteld was en de taliban wilden dat uw vader en u zich bij hen zouden melden. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over de door u verklaarde minderjarigheid. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 20 februari 2006 op, wat betekent dat u op het moment van uw aankomst in België net 16 jaar zou zijn geweest (zie fiche NBMV en Verklaring DVZ, nr. 4). Bij het CGVS stelde u dan weer dat u 16 jaar was toen naar uw geboortedatum gevraagd werd (CGVS p. 4 en 7). U baseerde zich voor uw leeftijd op wat uw moeder u zou gezegd hebben (zie fiche NMBV). Uit uw taskara, die u voorlegde, blijkt dat u op basis van fysieke verschijning 7 jaar oud geschat werd in 1391, dit is 2013 volgens de Gregoriaanse kalender, waardoor u geboren zou zijn in 2006. Echter, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen werd uw leeftijd op 14 april 2022 vastgesteld op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 20 jaar oud was op 14 april 2022 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd). Uw taskara werd door de Dienst Voogdij niet aanvaard als argument dat het resultaat kan tegenspreken. U stelde nogmaals op het CGVS minderjarig te zijn, u zou gevraagd hebben aan uw advocaat of deze in beroep kon gaan tegen de beslissing, wat ook zou gebeurd zijn (CGVS p. 4, 34). Op heden heeft het CGVS geen informatie ontvangen inzake een eventueel beroep tegen het resultaat van het leeftijdsonderzoek of de uitkomst daarvan. Uw verklaringen omtrent uw leeftijd komen aldus niet overeen met deze vastgesteld in het leeftijdsonderzoek, waardoor moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. Uw algehele geloofwaardigheid wordt hierdoor reeds ernstig aangetast.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw vader sergeant was in de veiligheidsdiensten en gevlucht is, mogelijk naar Iran, net na de machtsovername van de taliban, maar dat hij vermist is. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover, evenmin hebt u aangetoond omwille van het voormalige werk van uw vader persoonlijk een risico te lopen op vervolging.

Vooreerst verklaart u meermaals dat uw vader voor de machtsovername van augustus 2021 nooit problemen heeft gekend met de taliban. Hij werd niet bedreigd en hij kwam nooit met ze in contact (CGVS p 22, 24, 25). Die vaststelling is enigszins opmerkelijk aangezien hij instond voor de veiligheid van meerdere luchthavens waar de taliban probeerden binnen te komen om zelfmoordaanslagen te plegen, zo blijkt uit uw verklaring (CGVS p. 19 en 22). Over zijn eigenlijke taken als politieagent en op de luchthaven kan u bovendien niet veel vertellen.

Het is echter ten eerste zeer opmerkelijk dat uw vader, zoals u beweert, al elf jaar voor de veiligheidsdiensten heeft gewerkt maar dat u hem nooit naar zijn werk hebt gevraagd tot dat u in België bent aangekomen. Toen pas schoot het u te binnen het aan uw moeder te vragen wat uw vader zijn job was (CGVS p 18). Aangezien uw asielaanvraag is gelinkt aan het profiel van uw vader, kan van u verwacht worden dat u nog voor uw vertrek al op de hoogte was van zijn werk, of van eventuele problemen of bedreigingen aan het adres van uw vader, quod non. Zelf houdt u vol dat uw vader voordien nooit persoonlijk werd bedreigd.

Al enkele dagen na de machtsovername zou uw vader vertrokken zijn, waarbij hij zei dat hij naar Iran ging, maar sindsdien is hij volgens uw verklaring vermist.

Gelet op het feit dat u meermaals hebt verklaard dat uw vader nooit in contact kwam met de taliban, nooit met hen problemen had voor de machtsovername en net na de machtsovername gevlucht is naar Iran (CGVS p 22, 24, 25), wordt de conclusie al snel getrokken dat uw vader preventief gevlucht is. U bevestigt dit zelf door te zeggen dat uw overgebleven familieleden geen veiligheidsmaatregelen hebben genomen omdat u en uw vader zich niet meer in Afghanistan bevinden (zie infra). Bijgevolg werd hier geen past persecution in hoofde van uw vader of in uw hoofde vastgesteld.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen waardoor u besloot het land ook te verlaten of de problemen (of situatie) van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet.

U verklaart tot tweemaal toe in het verleden nooit in de moskee gebeden te hebben omdat uw moeder dacht dat u slagen zou krijgen of erger nog, vermoord zou worden (CGVS p 8 en 9). Gevraagd of er iets gebeurd is waardoor ze deze angst zou hebben, komt u niet verder dan te zeggen dat ze ook bang was om u naar uw oom te sturen aangezien u haar enige zoon bent (CGVS p 8). In het licht van deze verklaring lijkt het dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat zij u, net wanneer er wel gevaar dreigde gezien de overwinning van de taliban, naar de moskee zou sturen en dat u gedwee zou gaan aangezien u al eerder verklaarde verstijfd te zijn van angst wanneer de taliban naar uw huis kwam (CGVS p 26). Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u na de machtsovername naar de moskee ging waar de taliban verkondigden dat voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten, of hun kinderen, zich bij hen moesten melden. Gelet op uw moeders beschermende aard is uw verklaring dat u op vraag van uw moeder ging volledig onaannemelijk (CGVS p 30).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u moest vertrekken maar de rest van uw gezin wel in Sultanpour Awlia bleef wonen (CGVS p 12). Gelet op het profiel van uw vader die zelf besloot te vluchten onmiddellijk na de machtsovername is het onbegrijpelijk dat de rest van uw gezin geen verdere veiligheidsmaatregelen nam. U stelt immers dat uw moeder en zussen al die tijd sinds jullie vertrek gewoon in jullie ouderlijke woning zijn blijven wonen, ondanks het feit dat andere naaste verwanten in hetzelfde district wonen (CGVS p. 10, 13).

Verder zegt u dat uw moeder en zussen na uw vertrek nog steeds lastiggevallen worden door de taliban. Ze zouden hen vragen waar u en uw vader zich bevinden en naar de overgebleven wapens van uw vader (CGVS p 10-11). Verder bekijken de taliban alles binnenshuis en vertrekken vervolgens (CGVS p 26). Wanneer u tot viermaal toe gevraagd werd of ze nog iets anders deden, zei u dan pas dat ze uw zussen ook slaan (CGVS p 29). Het is dan ook opmerkelijk dat u dergelijk gedrag door de taliban niet onmiddellijk meldt.

Het is tevens onduidelijk waarom de taliban, die nooit direct contact hadden met uw vader of u en waarmee u nooit problemen hebt gehad in het verleden (CGVS p 28), zoveel moeite zouden doen om te weten te komen waar u bent. Die vaststelling is opmerkelijk. Dat u zelf ook nooit persoonlijk bent benaderd door iemand van de taliban (CGVS p 29) doet in deze ook vragen rijzen. Wanneer meermaals gevraagd werd waarom de taliban wilden dat u specifiek met hen samenwerkte, herhaalt u dezelfde algemene verklaring om daarna te zeggen dat ze dit als een smoes zouden gebruiken om u te vermoorden wanneer u zich bij hen zou aanmelden (CGVS p 27-28). Opnieuw lijken uw verklaringen niet te overtuigen omdat ze u tijdens de vergadering in de moskee ook gemakkelijk konden meenemen en vermoorden maar dit toen niet gedaan hebben, evenmin deden ze dat toen ze de eerste keer naar uw huis kwamen (CGVS p. 26). De taliban merkten tevens uw aanwezigheid niet eens op en u bent na deze vergadering zonder problemen naar huis teruggekeerd (CGVS p 29).

Tot slot stelt u dat uw familie sinds de machtsovername - het begin van uw problemen per uw verklaring geen veiligheidsmaatregelen hebben genomen om te zorgen voor hun veiligheid. U verklaart zelfs dat ze deze maatregelen niet namen omdat u en uw vader reeds vertrokken waren uit het land, wat uw eerdere verklaringen over de taliban die u nog komen zoeken volledig teniet doet (CGVS p 38).

Ter zake dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban omwille van het werk van uw vader.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking,

en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

De kopieën van de badge van uw vader, die overigens vervallen is in 2017, de bankkaart en het certificaat van een opleiding die hij gevolgd heeft in 2010 waarmee u zijn werk bij ANSF wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat de erop vermelde persoon in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. Dit wordt in het kader van onderhavige beslissing niet meteen betwist.

Echter, die documenten kunnen geenszins aantonen dat er actueel in uw hoofde een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat. De taskara's zijn slechts een indicatie van uw identiteit, bovendien blijkt uit objectieve informatie dat alle Afghaanse (identiteits-)documenten onbetrouwbaar zijn omdat deze makkelijk op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

De foto's van u met uw familieleden en uw vader leiden niet tot een andere conclusie inzake uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u op één foto dus naast een man staat die uw vader in uniform zou moeten voorstellen, kan uit de foto jullie werkelijke band niet worden afgeleid, noch kan dit uit de andere foto's waarop uw gezin te zien zou zijn. Immers kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De enveloppe toont aan dat er post verzonden werd uit Pakistan. De folder van het Rode Kruis is geen bewijs dat u effectief een procedure Tracing bent opgestart om uw vader te zoeken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u wel internationale bescherming heeft gevraagd in de Bulgarije en Oostenrijk, maar dat u daar zelf al snel de procedure stopzette door naar België door te reizen. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en ook deze procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde doet verder afbreuk aan de beweerdde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het

aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekschrift

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van

de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven. Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hij gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond (verzoeker is slechts beperkt geschoold), op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft aangegeven dat zijn vader sergeant was bij de veiligheidsdiensten en dat hij diende te vluchten uit Afghanistan. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd, over hetgeen hij te weten is gekomen van zijn vader, en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn (zoals de badge van zijn vader en een certificaat van opleiding). De verklaringen van verzoeker zijn derhalve in overeenstemming met de documenten die hij heeft voorgelegd, hetgeen het waarachtig karakter van het relaas van verzoeker bevestigt. Verzoeker heeft sinds het vertrek van zijn vader uit Afghanistan geen contact meer met hem, zoals hij ook reeds aangaf tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft. Verzoeker loopt door het vorige werk van zijn vader een persoonlijke risico op vervolging, hetgeen ook de reden vormde waarom zijn vader reeds enkele dagen na de machtsovername door de taliban het land diende te verlaten. Dat de vader van verzoeker preventief is gevlucht doet dan ook geen afbreuk aan de vrees die hij heeft, wel in tegendeel. De vader van verzoeker nam net de vlucht vooruit, hetgeen net aannemelijk is indien hij werkzaam was voor de vorige overheid. Hij wou net vermijden dat hij in de handen zou vallen van de taliban. De taliban is nadien ook effectief te weten gekomen wat de werkzaamheden waren van de vader van verzoeker, hetgeen de reden bevestigt waarom zijn vader Afghanistan reeds vroegtijdig heeft verlaten. De taliban ging daarom op zoek naar zijn vader en nadien ook naar verzoeker, zoals verzoeker heeft toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker is de enige zoon van het gezin. Verzoeker heeft daarnaast vijf zussen, maar geen broers. Hierdoor heeft hij binnen het gezin een bijzondere “positie”, als enige man en “opvolger” van zijn vader. Dit maakte de reden uit waarom ook verzoeker het land heeft verlaten om te vermijden dat de taliban zich, omwille van de rol van zijn vader binnen het vorige regime in Afghanistan, tegen hem zouden keren. Dit maakt vervolgens ook de reden uit waarom de moeder van verzoeker en zijn zussen geen verdere specifieke veiligheidsmaatregelen hebben genomen (na het vertrek van zijn vader en van verzoeker). Dat verzoeker na de machtsovername door de taliban wel naar de moskee ging, is niet opmerkelijk omdat dit verwacht werd door de taliban. Indien verzoeker niet zou opdagen, hetgeen hij vroeger wel deed, zou hij meer gevaar lopen

dan indien hij wel zou gaan. Het is daarom op vraag van zijn moeder dat verzoeker wél naar de moskee ging. Dit past daarom ook net wél binnen de beschermende aard van de moeder van verzoeker om verzoeker naar de moskee te laten gaan.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud vervolgens ook toegelicht dat de taliban op zoek gingen naar voormalige werknemers van de vorige regering, ook in de regio waar verzoeker verbleef. Dit is in overeenstemming met de gekende werkwijze van de taliban, hetgeen niet ter betwisting wordt gesteld door verweerder. Verzoeker werd op deze manier ook gesommeerd om zich aan te melden bij de taliban. Verzoeker deed dit niet, uit angst voor de gevolgen hiervan. Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten). Hieruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

5. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar. Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). Verzoeker wijst er bovendien op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en de humanitaire toegang tot delen van het land zou zijn verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen. De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve met voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsoverneming door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan twee jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een "westerling" beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Verzoeker heeft geen beroepservaring opgebouwd tijdens zijn verblijf in Afghanistan. Verzoeker is bovendien slechts beperkt geschoold. Hij ging slechts tot de zesde graad van het lager onderwijs naar school. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3). Hierdoor is er een risico op vervolging (stuk 3). In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt tevens aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt. In casu wijst verzoeker erop dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het

bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

6. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming)

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”, december 2016, p. 109).

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict. De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Verzoeker meent hierom dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban vormen bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen.

Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3).

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40). In Afghanistan is er momenteel sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (stuk 3)

Verzoeker verwijst hiertoe tevens naar zijn persoonlijke situatie. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan twee jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een "westerling" beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft geen beroepservaring opgebouwd tijdens zijn verblijf in Afghanistan. Verzoeker is bovendien slechts beperkt geschoold. Hij ging slechts tot de zesde graad van het lager onderwijs naar school.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

OM DEZE REDENEN, BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofddorde, de bestreden beslissing te vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In subsidiaire orde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

De gunst van de kosteloze rechtspleging toe te willen kennen."

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 27 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. De verzoekende partij heeft een aanvullende nota neergelegd op 8 september 2025. Bij haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij volgende documenten toe:

Documenten en foto's uit Afghanistan (die reeds werden neergelegd ten tijde van het gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), een operatieverslag van 18 juni 2025 in verband met een ingreep op de dienst neus-, keel- en oorheelkunde, een arbeidsovereenkomst en loonfiches, diploma's en inschrijving NT2 en een steunbetuiging van zijn leerkrachten, de identiteitskaart van haar neef en een nieuwsbericht van Zawai News van onbekende datum betreffende het lot van een gezin van een voormalig lid van het Afghaans leger in het dorp van de verzoekende partij.

De verzoekende partij stipt aan dat zij zich sinds haar aankomst in België duurzaam en succesvol heeft geïntegreerd, dat zij inmiddels de Nederlandse taal beheerst op een functioneel niveau, dat zij opleidingen heeft gevolgd en actief is op de Belgische arbeidsmarkt en dat zij zelfstandig in haar levensonderhoud voorziet. Daarnaast wijst de verzoekende partij op de recente situatie in Afghanistan. Zij concludeert dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren op 1 januari 2001 in Sultanpour Awlia, district Surkhrod, provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders en 5 zussen. U bent een soennitische moslim. U ging tot aan de 6e graad naar school. Verder hielp u af en toe uw moeder met het koken en met andere huiselijke taken.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte uw vader voor de overheid. Hij was 3 jaar tewerkgesteld bij de politie. Daarna ging hij bij het leger. Hij ontving er tevens de rang ‘breidmal’. In die hoedanigheid werkte hij op verschillende luchthavens. Hij was er verantwoordelijk voor de veiligheid. Nadat de taliban de macht hadden overgenomen in augustus 2021 kwam uw vader van zijn werk naar huis. Hij besloot om al zijn documenten en spullen van zijn werk te verbranden. Later die avond besloot hij te vertrekken naar Iran. U heeft sindsdien niets meer vernomen over het lot van uw vader.

Ook u kende problemen met de taliban. Een dag na het vertrek van uw vader zijn de taliban naar uw huis gekomen en hebben ze uw moeder gevraagd waar uw vader is. Zij vertelde hen dat hij niet thuis is gekomen. De volgende dag kwamen de taliban terug en vroegen opnieuw naar uw vader. Uw moeder gaf hetzelfde antwoord. De taliban lieten uw moeder weten dat zij de wapens en de spullen van uw vaders werk aan hen moest geven. Ze vertelden haar dat er de dag nadien een vergadering was in de moskee en dat uw vaders aanwezigheid verwacht werd. Uw moeder vroeg aan u om in uw vaders plaats naar de moskee te gaan. Daar aangekomen, waren de taliban en de dorpsouderen aan het bespreken wat er zou moeten gebeuren met mensen die voor de vorige overheid gewerkt hebben. Er werd beslist dat ex-medewerkers naar de moskee moesten komen om zich bij de taliban aan te sluiten, zo niet zou men die persoon en zijn familie vermoorden. U bent die avond naar huis gegaan en hebt uw moeder ingelicht over de vergadering. Uw moeder heeft u en uw zussen vervolgens meegenomen naar het huis van haar broer, uw oom. U bent daar de hele nacht gebleven. Uw oom heeft toen beslist om u naar België te sturen. De dag nadien bent u naar Kaboel vertrokken.

Na uw vertrek omstreeks augustus 2021, bleven uw moeder en zussen in uw ouderlijk huis wonen. U reisde via Iran naar Turkije en kwam na een verblijf van een maand aan in Bulgarije waar uw vingerafdrukken werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 19 januari 2022. Na ongeveer een maand verliet u Bulgarije en trok u naar Servië. U kwam na een verblijf van 1 maand in Servië het grondgebied van de lidstaten binnen via Hongarije. U vervolgde uw weg naar Oostenrijk waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende op 21 maart 2022. Na een verblijf van 10 dagen verliet u Oostenrijk en trok u via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u omstreeks 3 april 2022

aankwam. U diende hier uw verzoek om internationale bescherming in op 4 april 2022 en verklaarde hierbij minderjarig te zijn.

Na uw vertrek zijn de taliban meermaals bij uw moeder langsgekomen. Ze vielen haar en uw zussen lastig. Ze vragen naar u en naar uw vader, waar jullie zijn. Ze hebben uw zussen geslagen. Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban de rekrutering als smoes zouden gebruiken en u zouden vermoorden als u zich bij hen zou aanmelden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, foto's van u en uw vader, foto's van u en uw gezinsleden, documenten over uw vaders werk (kopieën, ANA-badge, bankkaart, certificaat van 2010, foto van uw vader in uniform), een folder van het Rode Kruis inzake Tracing, een brief van het opvangcentrum inzake facturatie van psychologische begeleiding, en een enveloppe."

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

5.3. De verzoekende partij betwist dat zij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat, wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dan bepaalt dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat enkele van de cumulatieve voorwaarden onder meer inhouden dat de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk bevonden moeten worden, en dat is komen vast te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal deze voorwaarden echter niet voldaan acht. Bovendien zal uit de hiernavolgende bespreking blijken dat de Raad dezelfde mening is toegedaan.

In wezen herhaalt de verzoekende partij haar asielmotieven in haar enig middel.

De verzoekende partij verwijst naar het werk van haar vader en stelt dat zij documenten heeft overhandigd waaruit kan worden opgemaakt dat haar verklaringen oprecht zijn. Zij benadrukt dat zij omwille van het werk van haar vader gevaar loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat de vader van de verzoekende partij werkzaam was voor het ANSF. Wel merkt de commissaris-generaal op dat de badge vervallen is sinds 2017. De Raad treedt de commissaris-generaal bij op dit punt. Het is niet betwist dat de vader van de verzoekende partij ooit werkzaam was voor het ANSF, evenwel blijkt niet dat die tewerkstelling nog voortduurde na 2017. Er liggen geen documenten voor die het tegengestelde aantonen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat de verzoekende partij geen gewag maakte van problemen die haar vader zou gekend hebben met de taliban. Na de machtsovername besloot haar vader om naar Iran te vluchten.

De verzoekende partij betwist niet dat zij verklaarde dat haar vader voor de machtsovername van augustus 2021 nooit problemen heeft gekend met de taliban en aldus Afghanistan preventief verliet. Zij stelt echter dat dit geen afbreuk doet aan haar vrees voor de taliban. Hiermee weerlegt zij geenszins de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat hij nooit problemen zou gekend hebben met de taliban aangezien hij instond voor de veiligheid van meerdere luchthavens waar de taliban probeerden binnen te komen om zelfmoordaanslagen te plegen. Evenmin weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij over de eigenlijke taken van haar vader als militair op de luchthaven niet veel kan vertellen. De verzoekende partij geeft in haar enig middel toe dat haar vader preventief zou gevlucht zijn. De commissaris-generaal trok in de bestreden beslissing dus terecht de conclusie dat de vader van de verzoekende partij preventief gevlucht is en dat geen 'past persecution' in hoofde van haar vader of in haar hoofde werd vastgesteld.

De Raad is het eens met de vaststelling van de commissaris-generaal dat het loutere feit dat iemand een familielid is van een vroeger lid van het ANSF, waarvan a priori niet aannemelijk wordt gemaakt dat dit lid van het ANSF zélf te maken heeft gehad met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming van het familielid aannemelijk te maken.

De verzoekende partij stipt aan dat zij zelf een vrees heeft ten aanzien van de taliban omdat de taliban naderhand te weten was gekomen welke de werkzaamheden van haar vader waren. Op zeer algemene wijze stelt zij dat het in overeenstemming is met de werkwijze die de taliban hanteert dat zij op zoek gingen naar voormalige werknemers en dat zij op deze wijze gesommeerd werd om zich aan te melden bij de taliban. Niettegenstaande haar moeder een beschermende aard heeft, was haar moeder van oordeel dat indien haar zoon niet naar de moskee zou gaan zoals gevraagd door de taliban, haar zoon nog meer gevaar zou lopen. De verzoekende partij benadrukt dat zij de enige zoon is van het gezin en hierdoor een bijzondere positie heeft als enige man. Daarnaast stipt zij ook aan dat dit de reden is waarom haar moeder en zussen geen specifieke veiligheidsmaatregelen namen na haar vertrek en dat van haar vader.

Met deze zeer algemene verklaringen weet de verzoekende partij de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet te weerleggen en kan zij de Raad niet overtuigen. Zoals de commissaris-generaal opmerkt is het niet aannemelijk dat de taliban, waarmee haar vader nooit problemen heeft gekend en die nooit direct contact hebben gehad met haar vader, noch met haar, nu ineens geïnteresseerd zouden zijn in haar persoon. Zij werd inderdaad nooit persoonlijk benaderd. Zelfs bij de eerste huiszoeking had de taliban geen interesse in haar persoon. Betreffende haar rekrutering (samenwerking) stelde zij dat dit een smoes was om haar te kunnen vermoorden. Dit valt echter niet te rijmen met het feit dat de taliban haar gewoon naar huis liet gaan.

Met een loutere herhaling van haar asielmotieven brengt de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij of haar familie problemen ondervindt met de taliban omwille van het voormalige werk van haar vader. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Aangezien het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig wordt bevonden is er in casu ook geen reden om haar het voordeel van de twijfel te gunnen. Er is immers geen twijfel omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. De verzoekende partij dient haar persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. De verzoekende partij blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat haar verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, volstaat hiertoe niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan de verzoekende partij verder zou refereren, heeft geen betrekking op haar persoon, noch op de persoonlijke feiten die zij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door haar voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partij stipt nog aan de beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige omzichtigheid moeten behandeld worden, vooral wanneer het gaat om Afghanen die verwesterd zijn geraakt.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij een soennitische moslim is, dat zij verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft, dat zij Pashtou spreekt, dat zij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor haar vertrek, invloed hadden, waardoor zij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat zij op volwassen leeftijd (zie leeftijdsonderzoek) – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als een ‘afvallige’ of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoekende partij, er problemen ondervinden.

De verzoekende partij maakt met haar toelichtingen geenszins aannemelijk dat zij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat zij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België, door te verklaren dat zij een opleiding heeft gevolgd en stukken voor te leggen aangaande een tewerkstelling in België toont de verzoekende partij niet aan dat zij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat zij in België heeft gedaan. Zij toont met haar verwijzing naar de duur van haar verblijf en de wijze waarop zij haar tijd besteedde in België evenmin aan dat zij verwesterd is of in haar land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij tijdens haar verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor zij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat haar een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor zij in de problemen zou kunnen komen. De verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat zij niet aantoonbaar is dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar zij eerder aangaf dat moeder en zussen nog in Afghanistan verblijven.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer

worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, werpt zij hier geen ander licht op.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoekende partij kan in casu niet aangenomen worden dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van haar middel houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, het asielrelaas van de verzoekende partij en haar verwijzing naar de duur van haar verblijf en haar activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij omtrent het feit dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61).

Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard.

Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van haar leven of persoon. De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij heel wat motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, en zij blijven dan ook overeind.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat en van de verzoekende partij ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van de verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging.

De verzoekende partij slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU